

Gedachtenis aan hem

Peer Verhoeven

Een gedachtenis rond Jezus van Nazaret op Goede Vrijdag uitgesproken.

Wie je was, wie je bent
zal niemand ooit doorgronden.
Er is de eeuwen door zoveel rond je
gebeurd, er heeft zoveel gespeeld.

Voor de een was je een godslasteraar,
voor de ander Gods zoon.
Hogerhand noemde je een volksverlakker,
voor het volk was je een bevrijding.

Je zag God en Goed
in blind en doof van de weg gedrukt,
in verlamde mensen aan de kant gezet
in melaatsen tot de marge verbannen.

Je zag Hem in de vermaledijde samaritaan
die zich het lot van een vreemde aantrok;
in de zondaar met zichzelf overhoop,
door de goegemeente vroom gemedend.

Je zag de Vader in de weduwe die
het penningske van haar armoe offerde;
in allen die geven en delen,
in liefde gevraagd, liefde gegeven.

Aan de baar van een meisje
en bij het graf van een vriend
getuigde je van je rotsvaste geloof
in leven aan de aarde ontgroeid.

Je zocht en vond de Vader
in mensen geknakt bekneld;
beleefde Hem in traan en dans,
zag Hem en zijn hemel in kinderogen.

Het ging je om God en Goed onder ons,
om het oprechte geloof van de vaders;
niet om applaus, maar om gehoor;
niet om kroon en troon, maar om dienen.

Het werd niet begrepen;
het was ze te machtig.

+

Soms wilde je alleen zijn
om tot jezelf te komen.
Je trok je terug in de woestijn
om je Vader te horen.

Soms zocht je het stille strand,
ging je alleen het meer op
en vond je in het deinen van het water
diepe rust en groot vertrouwen.

Soms beklom je een berg
om je hoop en visioen te koesteren,
zicht te krijgen op Gods belofte
en op jouw weg door het leven.

Heel de schepping beleefde je
als boden van de Schepper,
als tekenen van een hemel die komt,
een wereld van vrede die groeit.

Joep van twee, vol aandacht voor een kruiswegstatie
(Martinuskerk Sint Oedenrode)

Wat er stond te gebeuren las je af
van uitspannel en sterren zoals
'mooi weer van het avondpurper, storm
en wind van het morgenrood' af te lezen is.

Wie ontredderd de moed verloren
wees je op de bomen in het veld:
hun twijgen worden zacht, botten uit;
de lente, nieuw leven staat voor de deur.

Waar jij voor stónd zag je onopvallend
maar onweerstaanbaar groeien
als een boom met vogelnest en al
uit een minuscuul mosterdzaadje.

Je evangelie noemde je gist dat
een moeder mengt in drie maten,
het meel totaal doortrekt en
laat rijzen tot luchtig deeg.

'De wereld is als een akker waar
velen goed zaad in strooien
en enkelen met onkruid smijten.
Straks scheidt kruid zich van onkruid.'

Je was zo vertrouwd met het leven,
met alles wat mensen alledag omringt.
Je zag tot in het geheimvolle hart ervan
en wist je erin geborgen, erdoor geroepen.

+

Je vader timmerman in Nazaret
zat, zo wordt vermoed, in het verzet.

Hij moet je vroeg ontvallen zijn;
je hebt hem niet echt meegemaakt.

Je moeder wilde jou, haar oudste,
dichtbij haar veilig thuis houden.
Maar je verliet haar en het hele gezin;
ze hebben je niet meer teruggezien.

In Nazaret, het stadje van je jeugd,
kon je later niet meer komen.
Ze voelden zich daar door jou betrap
en begonnen met stenen te gooien.

Het handjevol getrouwen dat je had
wilde je tot zwaard en geweld verleiden,
tot een greep naar macht en majesteit.
Maar je wilde niet en stond weer alleen.

In de grote stad aangekomen
ranselde je de hele handel 't godshuis uit
en werd je door geld en gezag
vogelvrij verklaard, in de ban gedaan.

Op je laatste, je afscheidsavond heb je
indrukwekkend je testament geopend:
'Ik deel met jullie 't leven waarvan Liefde
het hart is en dat eens wordt voltooid.'
Je hebt je levensbeker overgegeven
aan die je gingen overleven en
hen daarmee opgedragen op hun beurt
Gods belofte waar te maken.

Maar ze wisten niet wat ze
met die beker moesten aanvangen.
Ze begrepen niet, durfden niet:
'Wie van ons moet het voortouw nemen?'

Terwijl jij bang en bedroefd in de Hof
bad tot de Vader, sliepen zij en toen
je werd opgepakt lieten ze je alleen;
ze maakten zich uit de voeten, allemaal;

Aan het kruis,
helemaal aan jezelf overgelaten
heb je in paniek uitgeroepen:
God, mijn God waar ben je?

'... totdat je zeggen kon
'Vader - bij U, in U leg ik me neer.'
Je wist je uiteindelijk in lijden en dood
gedragen, geborgen in de Levende.

Vanaf toen beseffen wij:
Het leven is sterker dan de dood,
Liefde heeft het laatste woord.
En wie liefheeft getuigt van de Eeuwige.